

**[Jørgen Jørgensen.]**

give rigsdagen tid. Om der går en måned mere eller mindre kan ikke være afgørende. Det er også noget usædvanligt, at rigsdagen flere måneder før ratifikationen på et så vigtigt område giver en bemyndigelse i den udstrækning, her er tale om.

Jeg håber, man vil anerkende befolkningens ret til i et spørgsmål af så gennemgribende karakter, som her er tale om, at udtale sig, før endeligt standpunkt bliver taget.

**Aksel Larsen:** Jeg har ikke helt fået fat i det ærede medlem hr. Starckes standpunkt, og jeg har ikke helt fået fat i, hvorvidt det ærede medlems standpunkt er retsforbundets standpunkt. Det, jeg mener at have begrebet, er dette, at i hvert fald er det ærede medlem villig til at gå ind i Atlantpagten på fire betingelser. Dels skal rustningsudgifterne som følge af vort medlemskab bogføres på en særlig konto på statsregnskabet — altså mere bureaukrati! —, dels skal vi have erhvervsfrihed, dels skal vi have strejkeforbud, dels skal handelsministeren afskaffes. Det var, hvad jeg fik ud af det ærede medlem hr. Starckes betingelser for at stemme for Atlantpagten — han glemte at tilføje grundskyld, men det mente han formodentlig. Der er ingen grund til at beskæftige sig mere med et parti, der i den grad er i vildrede med sig selv i et så vigtigt spørgsmål.

Det ærede medlem hr. Bomholt har serveret en hel mængde af det, jeg må have lov at karakterisere som russerskræk; han har fortalt om Sovjetunionens kolossale landudvidelser og har brugt, naturligvis med fid, det navn, han ved er forkert: Rusland. Det drejer sig ikke mere om Rusland, men om et statssamfund af en hel række stater. Han har fortalt om deres rustningsudgifter, sammenlignet dem med vore og lavet sin egen reguladetri om, hvor meget det bliver pr. hoved. Men jeg synes, han skulle vente lidt og se. Lad os nu vente, til vi får Atlantpagtens regning for, hvad rustningsudgifterne bliver herhjemme, så kan vi tale om det og sammenligne.

Det ærede medlem har forsøgt at klare sig udenom de hårde kendsgerninger vedrørende afstemningen i efteråret på De Forenede Nationers generalforsamling i Paris om Sovjetunionens forslag om nedrustning. Det gør han ved at sige noget om, at Rusland vil ikke åbne for atomkontrol. Det er ikke det, det drejer sig om. Det ville være behageligt, hvis en udenrigspolitisk ordfører vidste besked. Sovjetunionen stillede i efteråret et

let og overskueligt forslag om, at stormagterne skulle nedskære rustningsudgifterne med en trediedel, at atombomben skulle forbydes og forhåndenværende lagre af atombomber ødelægges, og at en international komité — her havde Sovjetunionen ikke forlangt vetoret — skulle kontrolere, at dette skete fyldest. Det var dette forslag, der blev forkastet i Paris, bl. a. af Danmarks delegerede. Og så kommer man, efter selv at have stemt imod et sådant forslag, og siger: De Forenede Nationer gør desværre ikke noget ved nedrustningen, og derfor er vi nødt til at gå ind i Atlantpagten.

Så fortæller det ærede medlem en mængde om, at af hensyn til socialismen vil han ind i en Atlantpagt. Hvorledes det ærede medlem kan finde socialisme i Portugal, glemte han at fortælle. I det hele taget glemte han at fortælle, hvorledes det står til med de mange demokratiske fredsmagter, man gerne vil i selskab med under Atlantpagtens vingers skygge. Det ærede medlem glemte i denne forbindelse at fortælle om, hvormeget socialisme der er i USA, som unægtelig er hovedkraften i Atlantblokken. Han glemte også at fortælle, hvordan det står til med demokratiet herhjemme, og hans bekymringer for demokratiet i Østeuropa synes jeg han kunne spare sig, så længe han ikke er bekymret for demokratiet herhjemme. Hvad er nemlig sandheden? Sandheden er, at den diskussion, vi fører her i dag, i nogen grad er en skyggediskussion, fordi afgørelsen allerede er faldet. Hvor er den faldet? Den er faldet på et møde af eetpartisystemets mest forbitrede tilhængere, socialdemokratiets hovedbestyrelse. Med beslutningen der var Danmarks vej afstukket. Regeringen havde indledet en politik, hvorfra den godt selv vidste, at der ikke var nogen vej tilbage — hvorefter den så kommer og siger, at nu må folketinget godkende dette, som blev besluttet i socialdemokratiets hovedbestyrelse. Det kalder man fra den side for dansk demokrati, og jeg takker for den praktiske definition, vi har fået.

Det ærede medlem hr. Hvidberg sagde, at han var sikker, og iøvrigt fandt han, det var hykleri at ironisere over russerskræk. Jeg beder det ærede medlem hr. Hvidberg som den royalist, han er, at skrive til kong Haakon af Norge og meddele ham, at han er en mægtig stor hykler, for det var kong Håkon af Norge, der fremsatte disse udtalelser om russerskræk, som jeg her citerede. (*Ole Bjørn Kraft:* Ja, på hvad tidspunkt?). Ja, det var på et andet tidspunkt, fuldkommen rigtig. Vil det ærede medlem hr.